

daagsche dingen staan. Dan kan ik soms ineens vanbinnen zoo warm worden, dan zou ik hem wel wat extra-goeds willen doen."

„O," zei ze: „hebt u dat ook? Ik heb dat net zoo. Ik houd bijna zooveel van hem als van mijn vader."

„Ook typisch, dat hij nooit getrouwd is!" vond Walter, even peinzend.

„Och!" Ze glimlachte: „vindt u hem daar nu een man voor? Ik geloof niet, dat hij ooit aan zoiets zal denken. Soms, als hij met vader bezig is, en ik al hun geleerde termen hoor, en over al die dingen, waarvan ik niets weet, besef ik pas, hoe aardig het van Waals is, als hij zich tot mij neerbuigt uit vriendelijkheid, zonder me ooit te laten merken, dat hij zich neerbuigt, want wat kan hij ooit aan mijn gesprekken hebben? En zoo zal hij wel tegenover de meeste vrouwen staan in zijn leven. Heeft zoo'n altijd-denkende man, die zich zoo verdiept in zulke heel belangrijke dingen, wel een vrouw noodig? Toch, interessant lijkt mij het vak wel, eigenlijk heb ik den laatsten tijd zoo'n trek gekregen, er eens wat meer van te weten."

„Komt u eens op het lab, dan laat ik u alles zien."

„Zou dat mogen?" vroeg ze.

„Ja.... we kunnen het toch aan Waals vragen.... Wel ja, dat gaat best op een avond, ja. Doen?"

„Graag!" knikte ze. Toen liepen ze zwijgend, keken naar de zonoverschitterde sneeuw, naar het land, naar de hooge, lichtblauwe lucht. Liepen maar blij, met zon in zich, zonder zich daar rekenschap van te geven.

„U houdt ook veel van buiten?" vroeg hij na een poosje: „ja, natuurlijk, daar is u een mensch voor."

„Ja."

„Ik houd altijd van buiten. In den winter, 's zomers, in het voorjaar, maar het meest in den herfst. In den herfst is er zooveel aan gevoelens tegelijk in je.... Je loopt volop te genieten van zoo'n bedriegelijken dag. Er is nog overal zon, de boomen zitten nog vol bladeren, je hebt een zomersch gevoel, maar toch: je wordt een heel klein beetje melancholiek, want je gaat het verliezen. Dat weet je toch eigenlijk wel. Soms in den herfst krijg ik zoo heel sterk het idee, dat ik het ontloopen moet." Hij zweeg. Gespannen keek ze hem aan, zoekend, en toen hij niet doorsprak, zei ze: „Het ontloopen.... u hebt in den herfst het gevoel, van ver weg te willen reizen naar een warmer land...."

Geïnteresseerd zag hij op: „hoe weet u dat?"

„Er is een verlangen in u om heel ver weg te gaan en te leven in iets nieuws...."

„Maar u is een gedachtenlezeres," zei hij ongeloovig lachend.

„Nee.... maar ik ken dat.... ik heb het zelf.... en.... en.... ik